

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: V. L. T., narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2020, č. j. OAM-2671-26/ZR-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 18. 3. 2020, č. j. OAM-2671-26/ZR-2019, se pro vadu řízení zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 18. 3. 2020, č. j. OAM-2671-26/ZR-2019, kterým byla dle § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a bylo rozhodnuto o udělení výjezdního příkazu žalobci. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaný zásadním způsobem porušil své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy s § 89 odst. 2 správního řádu. Namítal, že žalovaný zcela nedostatečně a v rozporu s požadavky § 3 správního řádu posoudil otázku přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu, a to zejména s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, přičemž povinnost zjišťovat tyto informace mají správní orgány i bez návrhu, neboť se jedná o řízení vedené z moci úřední. Uvedl, že žalovaný zjišťoval pouze okolnosti svědčící v jeho neprospěch a zcela rezignoval na zjišťování okolností pro něj příznivých.
3. Poukázal na skutečnost, že na území České republiky je zcela integrován, žije zde značnou část svého života, má zde celou svou rodinu, tj. manželku s nezletilým synem, kteří zde mají povolen trvalý pobyt. Zdůraznil, že žije spolu se svou rodinou, podílí se na chodu rodiny, tedy jak na jejím materiálním zajištění, tak i výchově syna. Poznamenal, že současně i podniká, což je činnost velmi významná pro posouzení dopadů do soukromého života. Konstatoval, že žalovaný se dostatečně nevypořádal ani s okolností, že na území České republiky žije dlouhou dobu, ani s otázkou, zda se má kam vrátit, resp. zda vůbec disponuje prostředky na návrat a život ve Vietnamu, či zda jeho odjezd nebude znamenat zásadní dopad do chodu rodiny, tedy jak citové dopady na život a zdravý vývoj syna, tak i po finanční stránce (zda bude manželka žalobce moci sama hradit veškeré náklady na domácnost apod.). Uvedl, že není pochyb o tom, že se dopustil závažného porušení zákonů České republiky, avšak to nezabývá žalovaného povinností opatřit si ve vztahu k hodnocení přiměřenosti příslušné informace a řádně je zvážit. Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný určitou pravděpodobnost zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života připouští, je ale nezbytné, aby zkoumal a poměřoval vliv na ekonomický, osobní a rodinný život žalobce, ale i vliv rozhodnutí na ostatní rodinné příslušníky žalobce, kteří mají právo pobývat v České republice. Zdůraznil, že žalovaný převážně posuzoval, zda jsou splněny podmínky pro zrušení pobytového oprávnění a zabýval se narušením veřejného pořádku trestnou činností, rozhodnutí však postrádá posouzení okolností, které potvrzují nebo vyvracejí dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny. Akcentoval, že samotnému posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí se žalovaný věnoval minimálně, ač měl k dispozici ty nejzákladnější údaje, které dokumentovaly okruh rodinných příslušníků žalobce a jeho podnikání.
4. Uvedl, že žalovaný vůbec nepřihlédl k tomu, že je jako otec nezletilého občana České republiky rovněž rodinným příslušníkem občana Evropské unie, neboť výsledkem testu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

DNA bylo prokázáno, že je biologickým otcem A. P., narozeného „X“, což je velmi zásadní skutečnost pro posouzení otázky přiměřenosti.

5. Žalobce ve vztahu k podmínce, pro kterou mu byl zrušen trvalý pobyt, namítal nedostatečné zjištění skutečného stavu věci a nesprávné odůvodnění napadeného rozhodnutí, které odporuje § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 68/2012–39, v němž tento soud definoval podmínky pro přezkum zrušujícího rozhodnutí ve vztahu k povolení k pobytu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná. Dále poukázal na to, že ve věci nebylo vydáno žádné rozhodnutí odvolacího orgánu, a těžko tak mu lze vyčítat, že odůvodnění rozhodnutí je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu a že rozhodnutí odvolacího orgánu odporuje požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu.
7. Uvedl, že se podrobně zabýval posouzením přiměřenosti svého rozhodnutí a v průběhu řízení zjišťoval veškeré dostupné skutečnosti k žalobci, což je patrné jak ze žalobou napadeného rozhodnutí, tak i z obsahu spisového materiálu, který jen tak mimochodem žalobce, resp. jeho aktuální právní zástupce neviděl. V napadeném rozhodnutí se žalovaný zabýval přiměřeností na stranách 2 až 7, přičemž na straně 7 se žalovaný věnoval posouzení přiměřenosti ve vztahu k veřejnému zájmu. Dodal, že v řízení bylo svědeckou výpovědí bývalé manželky žalobce prokázáno, že žalobce se v České republice oženil účelově s cílem obejít zákon o pobytu cizinců, což by samo o sobě stačilo ke zrušení trvalého pobytu žalobce dle § 871 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nicméně s ohledem na důvod, pro který se toto řízení vedlo, tedy zvláště závažnou drogovou trestnou činnost a déletrvající nepodmíněný trest odnětí svobody, nedošlo k rozšíření řízení, neboť to dle žalovaného bylo nadbytečné. Avšak tato prokázaná skutečnost byla žalovaným hodnocena v rámci posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí jako okolnost svědčící v neprospěch žalobce, stejně jako skutečnost, že do České republiky přicestoval ilegálně a po svém příjezdu k legalizaci pobytu zneužil institut mezinárodní ochrany. Žalovaný v rozhodnutí zcela jasně popsal důvody, pro které považuje rozhodnutí za přiměřené i s ohledem na skutečnost, že žalobce má v České republice rodinné vazby. Dle žalovaného se nedá zohlednit ani to, že žalobce byl již podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, neboť žalobci byla stanovena zkušební doba do 12. 12. 2023. Žalobce se tedy stále neosvědčil a podmíněně propuštěn byl před relativně krátkou dobu dne 12. 12. 2019. Žalovaný souhlasil s tím, že žalobce byl odsouzen pouze jednou, ale za zvláště závažnou trestnou činnost týkající se výroby a prodeje drog, kterou jak trestní soudy, tak i správní soudy považují za jednu z nejzávažnějších, navíc s celospolečensky škodlivými dopady a provázaností na méně závažnou trestnou činnost zejména ekonomického charakteru. Zdůraznil, že žalobce byl za drogovou trestnou činnost odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 48 měsíců, což není krátký trest odnětí svobody, a to nemůže převážit to, že žalobce byl již podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody a odsouzen byl pouze jednou.
8. Uvedl, že výsledek testu DNA prokazující, že žalobce je biologickým otcem nezletilého A. P., není součástí správního spisu, nezletilý se narodil „X“ a do doby vydání napadeného rozhodnutí tuto skutečnost žalobce žalovanému nesdělil. Nezletilý tak není uveden v rodinných vazbách žalobce v cizineckém informačním systému CIS. V této souvislosti Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 271/2015. Žalovaný dále konstatoval, že zrušením povolení k trvalému pobytu žalobci nedojde k porušení Úmluvy o právech dítěte, neboť čl. 9 této úmluvy s oddělením dítěte od rodičů za určitých okolností přímo počítá.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
11. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
12. Podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo [vnitřně] rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
13. Soud se nejprve zabýval obecně formulovanou námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Jak vyplynulo ze správního spisu a z žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný dospěl k závěru, že došlo k naplnění dikce § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Z rozhodnutí žalovaného je patrné, z jakých podkladů vycházel a jakými úvahami se řídil. Žalovaný při svém rozhodování vycházel především z vlastní evidence, rozsudku Okresního soudu v Lounech ze dne 27. 6. 2016, č. j. 3 T 160/2015-671, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 6. 2017, č. j. 4 To 61/2017-721, a opisu rejstříku trestů. Žalovaný rovněž hodnotil dopad svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a shledal, že v tomto případě nebude dopad jeho rozhodnutí znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Své úvahy v tomto směru ve svém rozhodnutí žalovaný podrobně odůvodnil. Z výše uvedených důvodů považuje soud žalobcem vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti za nedůvodnou.
14. Z § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců plyne, že pro zrušení trvalého pobytu dle tohoto ustanovení je třeba, aby současně byly splněny dvě podmínky, a to odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a přiměřenost tohoto rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

života cizince. Mezi účastníky není v posuzované věci sporu o tom, že žalobce byl rozsudkem Okresního soudu v Lounech ze dne 27. 6. 2016, č. j. 3 T 160/2015-671, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 6. 2017, č. j. 4 To 61/2017-721, pravomocně odsouzen pro zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“) ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku v jednočinném souběhu se zločinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 3 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání čtyř let. Žalovaný je stejně jako správní soud vázán rozhodnutími trestního soudu o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, a nemůže si o těchto okolnostech učinit úsudek sám. Je tedy naplněna první podmínka obsažená v § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců pro zrušení trvalého pobytu, neboť žalobce byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.

15. K námitce nepřiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí soud odkazuje např. na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016-30, www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Respektování a ochrana rodinného života spočívá v ochraně skutečných a trvalých rodinných vazeb, které má cizinec na území České republiky, přičemž zásahem do těchto vazeb by mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být například případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost vycestování.“* K otázce přiměřenosti zdejší soud dále vyšel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že: *„... se poměřuje ‚něco k něčemu‘, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince.“*
16. Dle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte dále platí, že zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Toto hledisko nejlepšího zájmu dítěte přenáší Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) i do posuzování zásahů smluvních stran Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod do rodinného života cizinců ve smyslu čl. 8 této úmluvy, jež se dotýkají (především nezletilých) dětí, a přisuzuje mu zejména ve své recentní judikatuře zcela zásadní význam, byť ne v tom smyslu, že by muselo vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem, ale právě především z hlediska procesního, tedy ESLP posuzuje, zda skutečně příslušné správní orgány a soudy věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte, který jsou povinny v konkrétní věci také definovat, a případným konkurujícím veřejným zájmem, a zda tuto svou úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily. Nejvyšší správní soud se otázkou práv dítěte v daném kontextu podrobně zabýval např. v rozsudku ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019–40, www.nssoud.cz, v němž odkázal na četnou judikaturu ESLP, která podrobně vymezila kritéria, jimiž se mají státy při svém rozhodování při posouzení nezbytnosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince řídit; obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019–28, www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

17. Z uvedené judikatury vyplývá, že určujícím kritériem při posuzování přiměřenosti správního rozhodnutí je zájem dítěte. V zájmu dítěte zcela jistě, zejména v případech páchané trestné činnosti (především v oblasti obchodování s drogami a jinými omamnými látkami), nemusí být vždy setrvat s oběma rodiči. Nicméně zájem dítěte v každém jednotlivém případě musí správní orgán především definovat a zjistit veškeré skutkové okolnosti v té které věci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016–33, www.nssoud.cz, ve kterém soud uvedl, že přiměřenost dopadů rozhodnutí je nutné zkoumat nejen ve vztahu k žadatelům, ale také jejich rodinným příslušníkům, a dále, že možné dopady rozhodnutí je třeba nejprve jasně vymezit a až následně je poměřit).
18. Zdejší soud nepovažuje skutkový stav týkající se soukromého a rodinného života žalobce zjištěný žalovaným za dostatečný. Je třeba zdůraznit, že řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je zahajováno z moci úřední a je to správní orgán, který v tomto typu řízení nese odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně také odpovědnost za nesplnění této povinnosti. Obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu svých tvrzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018–34, www.nssoud.cz). Je tedy pravdou, že nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch účastníka řízení, co se týče nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života, pokud sám účastník takové skutečnosti ani neoznačí. Nicméně správní orgány si pro své rozhodnutí musí opatřit takové podklady, aby mohly bezpečně zjistit osobní a rodinnou situaci cizince a následně kvalifikovaně posoudit dopad ztráty povolení k trvalému pobytu do jeho soukromého a rodinného života. Uvedené se ovšem v případě žalobce nestalo.
19. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že jeho rozhodnutí nepřiměřeným způsobem nenaruší rodinný život žalobce ve vztahu k jeho manželce a jeho nezletilému synovi N. P. T., narozenému „X“. Svůj právní názor týkající se přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce poté žalovaný odůvodnil zejména na straně 2 až 3 svého rozhodnutí tím, že z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce má v České republice manželku a nezletilého syna, a tak lze rodinné vazby žalobce považovat za funkční, nicméně pokud se tyto vazby porovnají s důvody, pro které se řízení vede, tj. zvláště závažnou trestnou činností, délkou uloženého trestu i nebezpečností trestního jednání pro společnost, nelze jeho rozhodnutí považovat za nepřiměřené.
20. Žalovaný se však vztahem žalobce k jeho manželce a jejich společnému synovi nijak nezabýval, spokojil se pouze s informací zjištěnou z jemu dostupné evidence, podle které má žalobce manželku a nezletilého syna, kteří zde mají povolen trvalý pobyt. Žalovaný tudíž ani v náznaku nezjišťoval rozhodné a aktuální skutečnosti týkající se rodinného života žalobce. Žalovaný tedy vůbec nezkoumal, jaký má žalobce vztah se svým dítětem a s jeho matkou, jak se žalobce podílí na výchově syna, jak se žalobce ekonomicky i fakticky podílí na chodu domácnosti, nezjišťoval, zda je jeho rodina na žalobci ekonomicky závislá. Soud proto shrnuje, že žalovaný dostatečně nezjistil intenzitu vazeb žalobce k jeho manželce a zejména k jeho nezletilému synovi N. P. T., narozenému „X“.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. Je sice pravdou, že žalobce v průběhu správního řízení nic o své osobní situaci a svém soukromém a rodinném životě na území České republiky nesdělil. Avšak za situace, kdy ze spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce má na území České republiky rodinu, bylo povinností žalovaného tomuto hledisku věnovat pozornost a důkladně je posoudit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 Azs 60/2017-37, www.nssoud.cz). Žalovaný ovšem pro svůj závěr o přiměřenosti rozhodnutí využil pouze informaci o rodinných vazbách žalobce na území vyplývající z dostupných evidencí. Blíže je ovšem nezkoumal a nehodnotil. Soud si je vědom, že v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému nemusí být správním orgánem proveden ani výslech účastníka řízení, neboť mu takovouto povinnost zákon obligatorně neukládá. To ovšem pouze za stavu, kdy je na základě spisového materiálu schopen věc posoudit a učinit si ucelený obraz o osobní a rodinné situaci žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 441/2018-32, www.nssoud.cz), což však nebyl tento případ. V dané věci se tedy pro úplné a řádné zjištění skutkového stavu nabízel výslech žalobce a jeho manželky, neboť právě jejich výslech mohl objasnit okolnosti jejich společného soužití a intenzitu vazeb žalobce k nezletilému synovi.
22. Aniž by žalovaný provedl jakékoli dokazování ve vztahu k aktuálním rodinným vazbám žalobce na území České republiky, obsáhle se zabýval okolnostmi, za kterých žalobce v roce 2001 přicestoval na území České republiky, a také k okolnostem týkajícím se manželství žalobce s paní V. S., které trvalo od 30. 6. 2005 do 2. 2. 2007. Lze souhlasit s žalovaným v tom, že manželství žalobce s paní S., kterou žalovaný na rozdíl od žalobce a jeho manželky vyslechl, jevílo známky účelového manželství (manželé spolu nikdy nežili ve společné domácnosti, hned po uzavření manželství žalobce přestal s paní S. komunikovat apod.). Nicméně pokud žalovaný tvrdí, že žalobce získal povolení k trvalému pobytu dne 1. 8. 2005 obcházením zákona prostřednictvím uzavření účelového sňatku, tato argumentace se míjí s důvodem, pro který bylo žalobci podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců zrušeno povolení k trvalému pobytu v tomto řízení, a je proto z hlediska tohoto řízení irelevantní. Důvod pro zrušení trvalého pobytu pro obcházení zákona uzavřením účelového manželství je normován v § 871 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tento důvod však žalovaný ve výroku rozhodnutí vůbec nezmiňuje. Rovněž skutečnosti týkající se příjezdu žalobce do České republiky a jeho manželství s paní S. jsou pro posouzení aktuálních rodinných a soukromých vazeb zcela irelevantní, jestliže jde o okolnosti, od kterých již ke dni vydání rozhodnutí žalovaného uplynulo více než dvanáct let.
23. Žalovaný však nemohl nijak pochybit, pokud nepřihlédl k tomu, že žalobce je dle výsledku testu DNA biologickým otcem nezletilého A. P., narozeného „X“, občana Evropské unie, neboť o tom, že by žalobce byl otcem výše uvedeného syna, neměl žalovaný žádné informace a ani žalobce to žalovanému v průběhu správního řízení nesdělil. Tato námitka tedy není důvodná.
24. Zcela neopodstatněné jsou námitky žalobce týkající se porušení povinností žalovaného jako odvolacího orgánu, neboť dané správní řízení bylo toliko jednostupňové, tudíž porušení povinností odvolací orgánu v daném správním řízení vůbec nepřicházelo v úvahu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

25. Soud uzavírá, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí ohledně přiměřenosti rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce, nemá oporu ve spise, a spis tak vyžaduje zásadní doplnění, čímž bylo napadené rozhodnutí zatíženo vadou podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí pro vadu řízení zrušil. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
26. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 11 228 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za podání žaloby, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); podání žaloby – písm. d)], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu] a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 22. července 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.